

música | Orquestra simfònica nacional d'ucraïna i olga kern

Olga Kern al piano i Thomas Sanderling dirigint amb vigor la Simfònica Nacional d'Ucraïna, a Torroella. / FIDEL TORRENT

Un esdeveniment: un gran director

► **Intèrprets:** Simfònica Nacional d'Ucraïna, dirigida per Thomas Sanderling. Olga Kern (piano).
Dia i lloc: Dissabte 16 d'agost. Festival de Músiques de Torroella.

U EDUARDO RINCÓN
n gran director no es distingeix només per la precisió i la bellesa de la seva gestualitat, sinó, sobretot, pel treball que fa abans del concert: estudiar la sonoritat del local en què tindrà lloc, preparar una lectura profunda de les obres i essencialment transmetre el seu pensament, la personal visió que té d'aquestes i aconseguir que l'orquestra arribi a assimilar aquesta visió. En el món de l'art, els grans de debò no acostumen a ser gaires i assolir aquesta fita és un privilegi de ben pocs artistes. Doncs bé, dissabte vam tenir el rar privilegi d'escoltar un dels deu o dotze grans directors que existeixen, i no exagero gens quan dic això. Naturalment, no acostumen a treballar amb qualsevol orquestra, i la de dissabte és també una de les escasses grans orques-

tres que existeixen avui dia i que ha treballat amb molts d'aquests excepcionals artistes: l'Orquestra Nacional d'Ucraïna, terra de músics mítics, entre els quals citaríem sobretot el pianista Sv'atoslav Richter (1915-1997). La precisió i cura del detall, la claredat de les distintes veus i grups i solistes orquestrals, la dosificació magnífica de la dinàmica, l'exactitud i bellesa del so (cada grup orquestral semblava un sol instrument, sobretot pel que fa a les cordes), eren realment insuperables. Tots els possibles defectes d'un concert a l'aire lliure van desaparèixer gairebé del tot gràcies a un acurat estudi que va aconseguir que el metall pràcticament s'ajustés amb exactitud a la dinàmica necessària; que els solos destaquessin en la mesura justa, i sobretot que la bellesa de les obres sobresortís resplendent, dramàtica i poderosa.

Les dues obres de Txaiovski escollides—sense comptar-hi la bella introducció de *La fada dels lil·làs*, que va ser un avís del que escoltaríem—són d'una gran bellesa,

tot i que un dels Rubinstein va rebutjar al començament el *Concert núm. 1* (després rectificaria) i la *Quarta simfonia* ha estat qüestionada com a obra «teatral i exagerada». Pot ser que les fanfàrries de la simfonia ens semblin exagerades, però cada vegada que les escolto aconseguen estremir-me, sobretot pel contrast brutal amb la tendresa i poesia del segon tema en el primer moviment, la gràcia i malenconia del segon i el tercer i la grandesa demoníaca del final. Avui, tot i que durant anys es va considerar Txaiovski un músic decadent (com tota la música romàntica), el músic segueix sent un favorit del públic i de compositors exigents com ara Stravinsky. Una altra prova de l'excel·lent direcció va ser la bellesa de l'orquestració.

Un paràgraf a part mereix la pianista Olga Kern, de formidable tècnica, que es presenta a l'horitzó com una possible figura de primer pla i que va ser una part important de l'èxit del concert, que el públic va apreciar calorosament. Un esdeveniment inoblidable.